

קד.

קב א מיי פ"ז מהל'
גזילה הלכה ט סמג
עשין עג טוש"ע ח"מ סי'
שסז סעיף א:

קבא ב מיי שם הלכה
י' ופ"ג מהלכות
שלוחין ושומפין הלכה ה'
סמג עשין עב טו"ע ח"מ
ס' שסז סעיף ז וס' קכ"א
סעיף א וסעיף ז וס' קכ"ב
סעיף א וע"ש:

קבב ג מ"י פ"ג
שאלה מה' ופקדון הלכה א סמוג עשין
זב טו"ש ע"מ ס"י שם
סעיף ה:
קבב ד מ"י שס) טור
ש"ע ח"מ ס"י קבא
סעיף ז:

[illegible]

שִׁבְרָךְ חֲדָרָה מִפִּי עֲצָמוֹ. מֵהָאִי לִישָׁנָא דִּימָן בְּהַמִּפְקִיד (ב"מ 74 ה:)
 וגם מחמת פירכא אחריתי מוקי לה בצל לאת ידי
 שמים ותימא א"כ הווא מעשה חסד אחד אלא אמר ליה רבי
 טרפון הגז דמי מקחן צניינהא דא כיון דחסדי הוה מסתמא היה
 דא לאת ידי שמים ויכל דלחחילה

HebrewBooks.org © Mazonim Publisher

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed

שכבר הודה מפי עצמו אלא אמר רבא שאנ
מתני' רכיון דידע למאן גוליה ואודי ליה כיון
דאפשר לאהדורי ממזנא למריה הוה ליה
כמאן דאמר ליה יהיו לי בידך הלכך נשבע
אע"ג דקאמר ליה יהיו לי בידך כיון דבעי
כפרה לא סגי עד דמטי לדיה "הא לא
אישתבע הוי גביה פקדון עד דאתי ושקיל
ליה: לא יתן לא לבנו ולא לשלוחו: איתמר
שליח שעשאו בעדים רב חסדא אמר יהו
שליח רבה אמר לא הוי שליח רב חסדא
אמר הוי שליח להכי טרחי ואוקמיה בעדים
דליקו ברשותיה רבה אמר לא הוי שליח ה"ק
איניש מהימנא הוא אי סמכת סמוך אי בעית
לשדוריה בדיה שדר בדיה תנן ⁶השואל
את הפרה ושילחה ביד בנו ביד עבדו ביד
שלוחו או ביד בנו ביד עבדו ביד שלוחו של
שואל ומתה פטור האי שלוחו היכי דמי אי
דלא עשה בעדים מנא ידעינן אלא דעשה
בעדים וקתני דפטור קשיא לרב חסדא כדאמר
רב חסדא בשכירו ולקיטו הכא גמי בשכירו
ולקיטו תנן ⁷לא יתן לא לבנו ולא לשלוחו
האי שלוחו היכי דמי אי דלא עשאו בעדים
מנא ידעינן אלא לאו דעשאו בעדים תרגמא
רב חסדא בשכירו ולקיטו אבל שליח שעשאו
בעדים מאי הכי גמי דהוי שליח אדתינן סיפא
אבל גותן הוא לשליח בית דין לפלוג וליתני
בדידיה ⁸שליח שעשאו בעדים הכי גמי דהוי
שליח אמרי לא פסיקא ליה שליח ב"ד לא
שנא עשאו גזול ולא שנא עשאו גזול הוי
שליח פסיקא ליה שליח שעשאו בעדים דכי
עשאו גזול הוא דהוי שליח עשאו גזול לא
הוי שליח לא פסיקא ליה ולאפוקי מהאי תנא
דתניא רבי שמעון בן אלעזר אומר שליח
בית דין שעשאו גזול ולא עשאו גזול או
עשאו גזול ושלה חלה וגמל את שלו מידו
פטור רבי יוחנן ורבי אלעזר דאמרי דתרייהו
וא"ת משנתנו בכמציא לו שליח דאמר ליה
שדר להו איתחיו ליה דלמא איניש הוא דלא
סדא בשכירו ולקיטו א"ר יהודה אמר שמואל

שכבר הודע מפי עצמו. ובא ללאת ידי שמים. ואע"ג דבי דינא לא ממזו מחייבי ליה אלא מניח לפנייהם מיהו ידי עונש אין יואא עד שיסלב לשמניהם דהא לאו לבטלים אהרריה כ': **אלא אמר רבא.** מתני' דדברי הכל היא ולא דמיא לאין יודע דהתם בין נשבע בין לא נשבע על דהויי' ב' ורחובו ורציו וכו'

הוא דפליגי ר' טרפון ור"ע לענין

דינא דר' טרפון לא מחייב להחזיר
לילד הנגול ור"ע מחייב אע"ג דלא
נשבע. והאי דפרכת לעיל ואי ר"ע
אמאי"ג דלא אשבע לאו פירכא היא
דהתם דין הוא דאע"ג דלא משבע
להחזיר לכל אחד שהרי אין יודע למי
גול ולא נפיק מ"ג שמים כולל אבל
הכא במתני' ידוע לעולם גול וממדי
ליה משעת הודאה דמזומן הוא להשיב
הוי גביה כפקדון הלכך נשבע תחילה
קודם הודאה אע"ג כו'. **שליח**
ששעשאו צעירים. ראובן שיש לו מעות
צדיק שמעון ומינה שליח צעירים
לקבלם הימנו ומתנם לו: **הוי שליח.**
והא נאנקו בדרך פטור בעל הבית
שמתנם לו: **פטור.** דלא קמה צרשמו
שואל להתחייב בצאנאים עד שיאמר
לו מפיו לשלחה לו ציד בנו כו'.

מנא ידעינן. דשלוחו הוא דקרי ליה
ממתי' שלוחו וי: לקיטו. שלקטו
אכלו לדור עמו צביתו לזויתא בעלמא
לשון מורי: ושיכרו. נשכר עמו ליום
ולחדש ולשנה ולשבת. לשכר אחרינא
לקיטו לוקט צבולתא: ולאפוקי אפאי
הסנה. ממתניין דאוקיימא שליח
צ"ד אפילו עשאו גזין ולא נגזל הוא
שליח והוי באתריותו דנגזל לאפוקי
מיהאי תנא: שליח צ"ד. דמשמע
ממתני' דמשתתף לו נפטר גזין כשעשאו
נגזל קאמר ולא כשעשאו גזין: ושלח
הלה ונטל שלו. מיד השליח: פטור.
מאונס הדרך. טעמא דנטל הנגזל ה
גאנסו מן השליח הראשון חייב:
ווא"ס משנתנו. דקתני לא יתן לשלוחו
וואי דלא עשאו צעדים מנא ידעינן
נלא] מוקמא כשעשאו צעדים אלא
בצמתיא לו שליח ציקש מחבירו
שימציא לו לגזין את עזמו וומר לו אם
תרכה לשלח כלום לפלוני שם צדי:

שליה שעשאו בעדים הוי שליח וא"ת משנתנו יבמציא לו שליח דאמר ליה אית לי זוזי גבי פלניא ולא קא משדר להו איתחזי ליה דלמא איניש הוא דלא משבח לשדורי ליה א"נ דכרס חסדא בשכירו ולקטו א"ר יהודה אמר שמואל

ואומר שלם לי על ידו פשיטא דהוי שליח דהא תנן בהשואל (ב"מ דף קס: וסא) אמר ליה השואל שלם לי ביד בני ביד עבדי ביד שליחי או ביד בןך או ביד עבדך או ביד שלוחך ושלחה חייב ומ"ל א"ל בפניו שלם ומ"ל אמר ליה שלם בפניו שלם וימיהו לקמן לא משמע הכי דבעי שאלתא דמאן מקמייהו הו"ל שלם ליה שלם לי ע"י זה דלאו הוי שליח לכך י"ל דבכל ענין שלא בפניו לא הוי שליח עד שיאמר לו בפניו שלם על ידו כההיא דהשואל דאיידי בפניו וכן מוכח ממדון הקונטרס: **ר"ה** אמר לא הוי שליח. ויז מקמיס דרבה דארצה דהכא קאמר רבה דלא הוי שליח ופ"י הספיקא את הספיקא (ב"ב דף ע: וסא) אמרין רבה ורב יוסף דלמרי דמאן דהכא דבעי מוכר ללוותים עסקין ורבה דאמר ר' יהודה לטעמיה דלמרי לאמרי שדריה ר' יהודה אלפיה דר' יהודה הוי שליח וי"ל דשאינה הוה דכיון שגמל לו פדיוני וזהו לו להוציא דבאיסר שמן או כאליו א"ל בהדיא שלם לי על ידו ופטור ולפי שכן שפירשתי דדוקא שאמר ליה בפניו איך לן למימר דכיון דתנן הפועליו הוי כאליו אמר ליה בפניו שלם הלכך אמר לר' יהודה לאמרי שדריה: **ה"י** קא"י איניש מהימנא הוא. תימא אמאי חייב הוא מן הדין באחריות אונס הדרך והא איך יכול לומר איש שיהא פקדוני ביד אחר כיון דתפסי ליה באיניש מהימנא וי"ל דנראה דלאפילו הוא עצמו הציא דרך ונאנס חייב דשפיעה הוא עושה שמולכו בדרך במקום פלוני שיש בו סכנה ובע"כ חייב לשמור עד שיחזירונו לו בישום במקום שהפקדו אליו כדאמרין לקמן (ד"ק פ"ה) ^(ו) בהמפקד אלל חזריני בישור לא יחזיר לו במדבר משמע דבעל כרחו חייב לשמור עד שיחזירונו בישום במקום שהפקדו ולא כל המדבר להחזיר לו במדבר במקום סכנה:

ח דבא עשאו בעדמם במא ידעין. כלומר היכי מסר רב תנאלי כיון דלא ידע אי האי שלים של שואל הוא: **בשכיר** ויבין. מימא אחאי לא אמר רב חסדא גמי אלא ועתו מימא אחאי לא פריז ליה מעשרא ממאני' והדר הוה ליה למפרך מהאיא דפ' השואל:

חַיִּין